

**„מתחיל עם זיקקה
אנושה... אני רוצה
לחלוץ לו שד...
אצלי זה הכל
או לא כלום...
אנא גרד לי...”**

תמיד מחוברת ריגשית לדברים שאני כותבת.

היא נאה, שיערה כבדע חום בהיר, עיניה חומות. היא גבוהה, ארוכת רגליים. דירתה לא מטופחת יותר מרי, פה ושם בלגן, את המיטה הכפולה בחדר-השינה היא אף פעם לא טורחת לסדר. כמה עציצים, הרבה תקליטים וספרים. תמונות על הקיר, לא יותר מדי רהיטים, רק מה שצריך.

חנה, על עצמה: „הייתי ילדה בפעם מון זכוכית, נוטה להתנתק. קראתי את פעמון הזכוכית של סילביה פלאת והודרתי איתה. יומיים אחרי שגמרתי לקרוא את הספר הייתי באופוריה, כריי חוף כזה. אבל זה היה מזמן, כשהייתי קטנה. לא יודעת אם הייתי מזדהה איתה גם כיום. אולי כדאי לקרוא את זה שוב. הייתי ילדה הווה, חולמת, הכי טובה בעולם, בוקית כזאת. כל מה שאמרתי לי, עשיתי. הסרת-אישיות וחסרת-רצונות לגמרי. כל מה שאמי אמרה, היה נכון בעיניי. הייתי תלמידה טובה, עם מחברות מסוררות.

„בגיל 14 חל אצלי מהפך. הפכתי להיות מורדת. התאהבתי בילד הראשון שעישן שיש, בן 17, פירחח בריטובים, ארוך שיער. אז החשיש לא היה נפוץ בין הנוער כמו היום. היינו חברים, אבל לא עישנתי איתו. התחלתי לריב עם ההורים והמורים. כל ערב הייתי קופצת (המשך בעמוד 36)

נערה בפנימיה הצבאית שאיתם בילתה, במיסגרת כתבת-מתיחה. היא גם יצאה איתם למסעות ארוכים וקיבלה כושר.

ממושך. סגרת את עצמי מפני העולם, לא רציתי להתאהב יותר, לא רציתי שגברים יפריעו לי, פיתחתי מנגנוני הגנה, שיטות משוכללות, איך לא לתת לגבר להתקרב אליי, לימדת את עצמי לא להחשף, ליצור אווירה של נישור. ובאותו נושא: „המיטה שלי מפשקת רגליה במרכז העיר.“ חנה: „זו ההרגשה שיש לי כאשר אני מרגישה שאני נחשפת. אני רוצה להיחשף, אבל פחד דת.“ ושורה נוספת: „המגע הראשון שלי עם החוץ מפסק קורים באצבעות של גינקולוג.“ וגם כאן יש צורך בפירוש: „הצילצול של הטלפון ה ראשון בבוקר, הוא המגע הראשון שלי עם העולם. כאשר זה מישו שאני לא אוהבת, ההרגשה שהיא שהוא פורץ לחיי כברוטאליות ררך הטלפון, חדרה גסה הדומה לבריקה גינקולוגית.“

ילדה בפעמון זכוכית

היא בת 29, ילידת חיפה, למדה באוניברסיטה פילוסופיה וסיפרות אנגלית, מתגוררת בדירה שכורה ב צפון השקט של תל-אביב, ומתפרנסת מעריכת ירחון מיקצועי, הנקרא המיפעל. היא גם מתרגמת מאנגלית מאמרים טכניים. לא תמיד מבינה על מה בדיוק היא כותבת, ונעזרת באנשי מיקצוע. מרי פעם היא גם מראיינת. „ברד-כלל אלה הם פרופסורים זקנים, המספרים לי על המחשב החדש שהמציאו.“ מספרת חנה. „הם בני 70, בעלי כרס ענקית ולא תמיד יודעים טוב עברית. אני שואלת אותם פרטים טכניים, אבל בעצם רוצה לדבר איתם על החיים שלהם, על הויקנה, הבדירות ואולי על האשה שלהם, שזמון נמאסה עליהם.

„יכולתי לכתוב כתבות מסוג אחר, אבל את האנרגיה הזאת אני רוצה לשמור לכתיבת דברים שאני אוהבת, על חוויות שיוצאות ממני, שעוברות את הפילטר של הרגשות שלי. אני

זכרה, לא נקבה

הוא המושג שהמציאה חנה, כיוון שאיננה חשה בנוח בתוך הסטרי-אוטיפ של נקבה. או, כפי שהיא אומרת: „זכר ממין נקבה, זה אני!“

בתרגילים. היא נהגה לעשן הרבה במשך שנים. עד שלפני שנתיים הפסיקה. מכיוון שזה הפריע לה להתעמל ולרקוד. היתה לה תחושה לא נעימה של לחץ וריאות לא נקיות.“ בסך הכל חנה היא בחורה לעניין.

לחזור לרחם

חנה, השומרת על גיזרה חטובה וגוף גמיש, בעזרת תרגילי התעמלות יום-יומיים, נראית כאן בתנוחה עוברית. לידה מונחות מישקולות, שבהן היא נעזרת